

93

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

ION MÎNZATU

PARADOXALA AVENTURĂ

★★★
★

EDITATĂ DE REVISTA
ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

ION MÎNZATU

PARADOXALA AVENTURĂ

* * * *

Colecția „Povestiri științifico-fantastice"
93

Dragi cititori,

Vă rugăm să ne scrieți impresiile și observațiile dv. critice cu privire la acest roman și la prezentarea lui grafică.

Adresa noastră este: Colecția „Povestiri științifico-fantastice" a revistei „Știință și tehnică". Casa Scînteii, Piața I. V. Stalin nr. 1, raionul I. V. Stalin, București.

MANUSCRISELE NEPUBLICATE
NU SE INAPOIAZA

★

MANUSCRISELE NEDACTILOGRAFIATE
NU SE IAU IN CONSIDERAȚIE

Coperta desen: D. IONESCU

Rezumatul capitolelor precedente

În anul 3035 al erei noastre, din cosmos este pescuită o epavă. Cercetările întreprinse de profesorul Herescu și colaboratorii săi duc la uimitoarea concluzie că epava a fost cîndva etajul final al unei astronave pămîntene, care trebuie să fi naufragiat cu secole în urmă.

În epavă se descoperă jurnalul de bord al ziaristului Bob Kingstone, care, spre nenorocul lui, se afla în astronavă tocmai cînd aceasta și-a început dramatica-i călătorie prin cosmos.

În jurnal se povestesc multe lucruri surprinzătoare. Aventurile prin care trece astronava lui Arthur Nielsen, și o dată cu ea și ziaristul Bob, sînt dintre cele mai zguduitoare.

Dar, dintre toate, cea mai teribilă este goana nebună a astronavei, cînd aceasta este urmărită de o torpilă aducătoare de moarte. Astronava nu se mai poate salva decît mărindu-și viteza pînă aproape de viteza luminii, cînd torpila poate fi în cele din urmă distrusă. Dar Arthur și Giulio, șefii astronavei, trăiesc clipele cele mai grele din viața lor, căci viteza cu care astronava ajunge să zboare acum le răstoarnă toate planurile. Efectul vitezelor foarte mari influențează din plin și viața călătorilor de pe astronavă.

În afară de ziaristul Bob (care habar n-are de cele petrecute), ceilalți membri ai echipajului acceptă cu greu să nu se mai întoarcă pe Pămînt, ci să-și continue aventuroasa lor călătorie, zburînd cu viteza aceea uluitoare.

În cele din urmă, Giulio se hotărăște să-l pună și pe prietenul său, Bob, la curent cu tot ce s-a întîmplat. Lucrul nu e de loc ușor cu atît mai mult cu cît Bob trebuie luat pe ocolite și făcut să înțeleagă pe deplin sensul celor întîmplate.

Giulio îi explică în cele din urmă lui Bob

— N-ai greşit. Acum voi apăsa butonul care va comanda calendarului să ne indice data exactă pe care un om ar citi-o în clipa asta pe Pămînt.

Pe ecran apăru o nouă dată.

— Citeşte, Bob!

— 29 octombrie 2009, orele 12! silabisi ziaristul. Ce?... Astea sînt scamatorii!... Doar n-au trecut pe Pămînt 21 de ani de cînd am plecat!

Asistentul se uită o clipă la el compătimitor:

— Au trecut, dragul meu prieten! Tare mult regret, dar nu e vina noastră!

— Ei, haide, să fim serioşi! Cine te poate crede?

— Sîntem cu toţii siliţi s-o credem!

— Sfinte Bavon! Văd că nu glumeşti de loc. Dar cum e posibil?

— A existat o pasăre care a fermecat astronava!

— O pasăre?!

— Da, Bob. Am şi vorbit despre ea. O cheamă „viteza"!

— Viteza?! Dumnezeule! Sîntem chiar atît de bătrîni?

Sări din fotoliu şi zărind o oglindă în apropierea telescoapelor se apropie în grabă să-şi privească în ea chipul.

— Giulio! strigă el. Tu mă vezi mai bătrîn? Eu nu mă văd.

— Nici eu! răspunse asistentul oarecum înveselit. După cum nici tu nu mă vezi pe mine îmbătrînit cu 21 de ani. Ar trebui să arăt ca unul de 48 de ani. Or, nu prea se pare că am vîrsta asta.

— Ascultă, Giulio, calendarul tău spune adevărul? întrebă Bob neîncrezător. Oamenii de pe Pămînt au serbat într-adevăr împlinirea anului 2000?

— Au serbat şi împlinirea anului 2009! răspunse asistentul hotărît.

— Mă îngrozeşti! În vreme ce noi abia am vieţuit pe astronavă ceva mai mult de un an, pe Pămînt s-au scurs peste 21 de ani!? Fantastic!

— De ce fantastic, Bob?

— Cum de ce? Ce vom mai găsi noi pe Pămînt cînd ne vom întoarce? Unde ne vor fi cunoscuţii?

— Problema e dacă o să ne mai întoarcem!?

— Alta acum! Cum vorbeşti aşa? Doar nu vezi că o să murim aici, în bezna asta înfiorătoare! Nici mormînt să n-avem? Să ne înghită neantul acesta îngrozitor? Nu vreau! E un coşmar tot ce-mi spui!

Ziaristul îşi scutură capul, voind parcă să alunge un vis urît. Dar Giulio nu-l slăbi:

— Tu nu vrei, dragă Bob. Alţii însă au hotărît contrariul. Vom rămîne în principiu aici şi vom merge cît ne vor ţine puterile şi viaţa!

— Sfinte Bavon! gemu de astă dată ziaristul copleşit. Viaţa mea s-a dus!... Pentru ca să obţin nişte blestemate de informaţii! Iar acum să fiu sortit unei morţi sinistre, departe de Pămînt şi într-un gol fără nume!... De ce, Giulio? Spune, de ce?

— Dragă Bob, răspunse asistentul apropiindu-se de ziarist. Nu trebuie să iei totul în tragic. Speranţa ridică pe om şi-l face mai puternic. S-ar putea ca printr-o minune, adică printr-un excepţional concurs de împrejurări, să mai ajungem cindva din nou pe Pămînt... Haide, sus fruntea!

Pe ziarist, aventura fragică prin care trecuse astronava îl zgudui adînc. Într-un tîrziu, se întoarse spre Giulio cu fața mai senină:

— Dacă asta-i situația, n-am ce face. La urma urmei, îmi dau seama că e naiv să deznădăjduiesc. Adevărul e că n-am lăsat pe nimeni scump acolo, pe Pămînt. De altfel, de la o vreme, am început să îndrăgesc atît de mult această astronavă, încît am ajuns s-o consider ceva fără de care viața mea ar fi rămas incompletă. De Pămînt îmi pare rău că l-am pierdut. Nu mă simțeam rău nici acolo. Dar niciodată n-aș fi ajuns să înțeleg și să judec legile vieții așa cum am putut să fac aici, avînd în jurul meu numai spațiul nesfîrșit. Și cîte aventuri și fenomene admirabile!

— Bob! strigă asistentul bucuros. Ești cel mai simpatic astronavigator! Nici nu mă așteptam la asta! Vino să te îmbrățișez! Ești... formidabil!

— De loc! îi întoarse vorba Bob, înveselit acum de-a binelea. Viața astronavei mi-a dat un mare curaj, dacă vrei, un curaj orb. Nu-mi pasă de nimic. În realitate, sînt fericit că eu, un profan, sînt printre oamenii care nu s-au înspăimîntat în fața efectului vitezei asupra timpului.

Ziaristul se opri un moment, apoi reluă:

— Giulio, vreau să te mai întreb ceva. Voi știați că astronava ar putea realiza viteze apropiate de viteza luminii?

— Nici măcar n-am sperat vreodată! Totul s-a petrecut pe neașteptate, fără voia și știința noastră.

Un timp tăcură amîndoi. Deodată Bob întrebă:

— Ați mai putea reveni la vechea viteză?

— Chiar și revenim, Bob! Mîine dimineață — adică azi de dimineață, căci am trecut de miezul nopții — astronava va zbura din nou cu viteza de 150.000 km/s.

Tăcerea se lăsă iarăși între ei. Într-un tîrziu, asistentul îl auzi pe Bob spunînd visător:

— Totul a fost, așadar, ca și cîntecul acelei păsări legendare!

Entuziasmul ziaristului șterse din mintea lui Giulio orice urmă de tristețe. Il privi pe Bob cu ochii plini de mulțumire.

Asistentul simțea acum o afecțiune și mai adîncă pentru acest Bob, care apăruse pe astronavă printr-o simplă întîmplare.

Acesta îl privi pe Giulio cu înțelegere:

— Și cînd mă gîndesc că ieri eram convins că v-ați îmbolnăvit de cine știe ce boală grea!

Asistentul rămase o clipă pe gînduri. Apoi își ridică ochii spre Bob și spuse:

— Sărmanul Karl! A trebuit să lupte pe două fronturi. Pe de o parte cu propria-i teamă de necunoscut, pe de alta cu slăbiciunea Raymondei. A plîns femeia asta de credeam că o să-și piardă mințile. S-a consolat abia atunci cînd i s-a promis că în cele din urmă îl vom convinge pe profesor să renunțe la continuarea călătoriei și să ne întoarcem. Dar asta să nu i-o spui lui Arthur.

După un timp se auzi iarăși glasul lui Bob:

— Ei, și acum unde ne aflăm cu astronava?

— Ah, am uitat să-ți spun că pe astronavă distanțele sînt exprimate de obicei în alte unități decît în kilometri. Se folosește anul-lumină, precum și multiplii și submultiplii lui. Poate ai auzit că un an-lumină este distanța pe care o străbate o rază de lumină în decurs de un an pămîntesc.

— Şi cît face asta în kilometri?
— Un număr enorm! Se scrie cu unu în față și vreo treisprezece zerouri după el.
— Sfinte Bavon! Și noi la cîți ani-lumină sîntem?
— Astăzi dimineața, la orele 8, astronava se va afla la 13,5 ani-lumină de Pămînt. Și acum să mergem la culcare! Cred că-i cazul!
— Mie nu-mi prea vine să dorm, dar am să merg și eu în cabina mea, pentru a trece în fruntea filei de jurnal pe care o voi începe azi data adevărată de pe Pămînt. Să mi-o mai spui o dată.
Asistentul se îndreptă iarăși spre calendarul automat și-l puse în funcțiune. După ce citi data, îl închise și reveni în fața lui Bob.
— Cît e? întrebă acesta.
— Anul 2010, luna aprilie, ziua 9. Asta, fiindcă astronava a mai zburat un timp cu viteza aceea uriașă.

23. SE SFĂRÎMĂ O STEA

— Giulio!... Hei, Giulio!... Nu te scoli?
Asistentul, trezit din somn de chemarea venită din difuzorul televizorului de legătură, sări din pat și privi în jurul său cu ochii cîrpiți de somn; desluși pe ecran figura lui Arthur.
— Sînt surprins, Giulio! începu profesorul zîmbind.
Asistentul, încă sub imperiul somnului, abia își mișcă buzele cu un:
— De ce?
— Știi cît e ceasul?
De astă dată se dezmetici de-a binelea. Privi spre ceasul cabinei. Nu-i venea să creadă. Trecuse de 8. Arthur îi urmărea prin televizor toate mișcările.
— Ei, ai aflat cît e ceasul? mai întrebă profesorul rîzînd.
Tînărul astronaut nu mai așteptă vreo altă invitație. Răspunse în grabă:
— Mă spăl pe ochi, îmi pun hainele și sînt îndată în cabină!
— Nu te grăbi prea tare. Nu uita să iei ceva și în gură, poate ți-e foame. Să știi că am început ocolul stelei...
— Am și ajuns? întrebă Giulio întorcîndu-se mirat spre televizor.
— Cu bine și la timp! răspunse Arthur satisfăcut.

*

În cabina de observații se găseau acum toți cei șase astronauți. Ziaristul încă nu știa de ce îl chemaseră și pe el. Deodată, vocea profesorului răsună cu putere:
— Giulio, preia comanda! Să ne apropiem mai mult de astru!
Asistentul ieși, iar Arthur se întoarse spre Bob:
— Bănuiești de ce ne-am adunat din nou aici?
— Habar n-am. Am fost surprins de invitația lui Karl. Tocmai îmi scriam cea mai interesantă parte din jurnal.
— Să nu-ți pară rău. O să ai acum ocazia să vezi lucruri și mai interesante.
Profesorul apăsă pe un buton, și oblonul exterior al astronavei alunecă la o parte, lăsînd dezvelit peretele transparent. Ziaristul nu mai privise de mult în afară. Și de astă dată, ochii săi fură fascinați de înfricoșătoarea frumusețe a negrei imensități presărate cu aștri luminoși. Privirile îi căzură deodată pe o stea mai apropiată, ce-i păru excepțional de strălucitoare.

Profesorul, văzîndu-l pe Bob impresionat, îl întrebă:

— Cum ți se pare, dragă prietene?

— E o priveliște splendidă! Un foc măreț într-o imensă mare de întuneric!

Raymonde și Cristina se țineau strînse una lîngă alta și priveau înfiorate spectacolul cosmic. După un timp se auzi comanda profesorului:

— Oprește, Giulio!

La puțin timp după aceasta, astronava încetă să se mai apropie de stea. Astrul rămînea mereu în dreapta, în timp ce astronava, într-o goană nebună, se învîrtea în jurul lui, la o distanță de peste 300 miliarde de kilometri.

— Știi ce stea este? întrebă Giulio, care intrase în clipa aceea.

— De unde ai vrea să știu? răspunse ziaristul rîzînd.

— De altfel, nici nu se prea vede de pe Pămînt, continuă asistentul. Ca să ajungă de la ea și pînă la Pămînt, luminii îi trebuie 13,5 ani tereștri.

Bob privea nemișcat văpaia aceea cerească, ce semăna cu un foc feeric într-o noapte adîncă. Deodată întrebă:

— Cum se numește minunea aceasta cosmică?

— Este faimoasa stea Van Maanen! îl informă asistentul.

— Van Maanen! De ce i se spune așa?

— Fiindcă cel care a descoperit-o de pe Pămînt purta acest nume.

— Nu uita să-i spui cum se numesc astfel de stele! îi aminti lui Giulio profesorul.

— Da! Am uitat să-ți spun, dragă Bob, că stelele acestea care, în ciuda micimii lor, strălucesc atît de puternic, poartă numele de „pitice albe".

— Nostimă denumire! făcu Bob amuzat. Dar de ce strălucesc atît de tare? Cînd am privit Pămîntul prin telescop nu mi s-a părut că ar avea strălucirea aceasta orbitoare.

— Între Pămînt și steaua Van Maanen, răspunse Arthur, există o deosebire esențială. Pămîntul este un corp luminat de Soare, neavînd lumină proprie, în vreme ce steaua aceasta, ea însăși, emite lumină.

— În plus, ea este una dintre cele mai interesante! adăugă asistentul.

— Prin ce anume este ea atît de interesantă?

— Prin structura ei atomică.

— Ciudat, făcu grav Bob, de parcă ar fi înțeles ceva.

— Ai priceput? îl iscodi profesorul.

— Nimic! mărturisi rapid ziaristul.

— Cred însă că știi acest lucru: în univers, corpurile în stare normală sînt formate din atomi. Un atom are un nucleu central și un nor de electroni spre periferie. Steaua Van Maanen însă — ca și alte pitice albe — face excepție de la regula asta.

— Cum, ea nu-i formată din atomi? întrebă surprins Bob.

— Într-un fel este. Dar ai puțină răbdare. Între densitatea unui corp și constituția lui atomică există o legătură strînsă. Cu cît atomii unei substanțe sînt mai apropiați unii de alții, cu atît densitatea acesteia este mai mare. Dacă electronii atomilor din această substanță lipsesc, atunci rămîn numai nucleele atomice formate din protoni și neutroni. Rămase singure, nucleele se pot apropia enorm de mult, și atunci densitatea substanței respective crește, putînd atinge cifre

uriaşe. Steaua Van Maanen este formată, în cea mai mare parte, numai din nuclee atomice de hidrogen, calciu şi alte elemente chimice. Din cauza constituţiei sale, un degetar de substanţă din steaua Van Maanen ar cîntări pe Pămînt nu mai puţin de 10 tone!

— 10 tone! exclamă Bob uluit. Un simplu degetar!? Cum e posibil?

— Foarte bine! Dacă am putea aşeza într-un degetar numai nuclee atomice, lipite strîns unele de altele, atunci degetarul ar cîntări ceva mai mult de 100.000 de tone!

— Sfinte Bavon! 100.000 de tone, un degetar de materie nucleară?! Dar atunci de ce nu este tot atît de densă şi materia din steaua Van Maanen?

— Fiindcă nucleele atomice, din cauza unor forţe de respingere ce se nasc între ele, nu se pot apropia oricît de mult unele de altele, ci păstrează între ele o anumită distanţă, un gol, dacă vrei. De aceea, densitatea e mai mică decît cea limită. Şi să ştii că cea mai mare parte a materiei din univers se găseşte în această stare simplă la mare temperatură şi presiune.

— Nu putem să ne apropiem mai mult de stea? mai întrebă ziaristul.

— Ar fi riscant! răspunse profesorul. La suprafaţa stelei am da de o temperatură de aproape 7.000° Celsius: o temperatură mai mare decît aceea de la suprafaţa Soarelui nostru. Astronava s-ar volatiliza într-o clipită!

— Dar cum se naşte temperatura asta enormă? reluă Bob.

— Eşti cam în vervă cu întrebările, dragă Bob! interveni asistentul. La fel ca în alte astre, în corpul stelei Van Maanen se petrec reacţii nucleare care produc o căldură uriaşă. De aceea e atît de ridicată temperatura de la suprafaţa sa. Ca să-ţi dau o imagine apropiată, aş putea asemui stelele cu nişte gigantice reactoare nucleare.

Cu răbdare, profesorul luă din nou cuvîntul pentru a lărgi cunoştinţele proaspătului lor student în astrofizică:

— Dragă Bob, ştii acum destule despre această stea pe care o admiră uneori prin telescoape şi pămîntenii. Nu de mult, dacă ne referim la timpul nostru propriu, astronava a suferit o grea pierdere în momentul în care încercam să scăpăm de fluxul acela grozav de raze cosmice. Îţi aminteşti: pierderea etajului final. Pare-se că atunci Cristina ţi-a spus, printre altele, ce fenomen ceresc s-a petrecut pentru a da naştere acelui flux ucigător. Cred că n-ai uitat...

Bob încercă să-şi aducă aminte. Văzînd că nu reuşeşte, ridică din umeri şi spuse:

— Nu-mi pot aminti, ştii doar că nu mă pricep!

— Am să-ţi spun eu, Cristina ţi-a vorbit despre explozia unei stele...

— Ah! Mi-am adus aminte, sări Bob însufleţit. Fenomenul se numea nova. Cristina îmi spunea că apar cam 30 pe an.

— Exact! spuse Arthur rîzînd. Cu mici stimulente ai o memorie bună, de adevărat reporter!

Bob nu luă în seamă laudele profesorului şi adăugă:

— Ce legătură există însă între steaua Van Maanen, în jurul căreia ne învîrtim acum, şi o novă?

Asistentul se uită la Arthur, care îi făcu cu ochiul:

— Uite, Bob, zise Giulio. Aici e aici. Ne-am propus să verificăm

niște ipoteze științifice folosindu-ne de această stea care se pretează cel mai bine scopului urmărit.

— Să vă folosiți de stea?! exclamă uimit ziaristul. Asta ce mai înseamnă?

— *Da. Tocmai de stea ne vom folosi! Fiind* primul popas cosmic pe care-l facem, am vrea să-l folosim cum se cuvine. Îți spun pe scurt despre ce-i vorba. Ne-au mai rămas pe astronavă cîteva proiectile teleghidate, cu încărcătură de explozibil mezonic [1]. După cum am provocat o explozie pe Pluton, vrem s-o repetăm și aici.

— O explozie! Vreți să distrugeți steaua?

— *Ne poate opri cineva? intră în vorbă* și profesorul. S-o distrugem dacă astfel vom izbuti să verificăm puterea omului asupra naturii.

— Sfinte Bavon! Ați înnebunit de-a binelea! Ce anume vreți să verificați?!

— *Vrem* să probăm o *anumită ipoteză*, răspunse Giulio. Pînă acum, *omul n-a dat încă peste adevărata* cauză a producerii novelor și a supernovelor.

— Supernove! Există explozii și mai mari decît novele?! se *minună ziaristul.*

— Există! In scurtă vreme, ele produc dintr-o stea veche una nouă cu o strălucire de zeci de milioane de ori mai mare decît aceea a *Soarelui. Astfel de fenomene sînt* rare *în galaxia* noastră și apar cam o dată la 400 de ani. De aceea, omul n-a putut să le studieze prea bine. In același timp, se crede că se produce și un flux uriaș de raze cosmice — adică nuclee atomice și protoni liberi care se împrăștie prin univers. Astfel de raze cosmice ajung și pe Pămînt, unde provoacă transformări în nucleele atomice din atmosferă, dînd naștere altor particule, *numite mezoni. Trebuie să mai știi* că întregul sistem solar pare să se fi născut cu prilejul apariției unei supernove. Soarele și planetele sînt resturile unei stele din apropierea acelei supernove.

Ziaristul nu mai știa ce să spună. Oamenii aceștia îl înfricoșau prin gîndurile lor atît de îndrăznețe.

— Acum sper că te-ai lămurit pe deplin! încheie profesorul.

— *Sînt uluit, nu lămurit! răspunse Bob. Mă întreb ce vor spune* pămîntenii cînd vor vedea că în locul stelei Van Maanen izbucnește o supernovă?

— Pămîntenii!? Să spună ce le-o plăcea! răspunse profesorul cu răceală.

Ceilalți priveau la profesor; lor, amintirea Pămîntului nu li se stinsese din minte. *Dacă* pe Bob *amintirile nu-l tulburau atîta,* încîntîndu-l mai mult aventura prezentă, pe ceilalți unele cuvinte îi răscoleau adînc. Se lăsă o clipă de tăcere.

— Giulio! se auzi glasul profesorului. E totul pregătit?

— Absolut totul!

— Atunci să începem! Inchideți oblonul. Puneți-vă ochelarii de protecție! Ceilalți sînt rugați să *admire priveliștea în* liniște, fie prin telescop, fie prin oblon, cînd acesta va fi apoi deschis.

— Pentru ce viteză să le dau programul? întrebă asistentul ridicîndu-se.

— Maximă! Punctele de explozie să fie pe ecuatorul stelei.

---

[1] Proiectilele mezonice sînt folosite de Nielsen cu scopul de a produce așa-zisa reacție nucleară de evaporare, adică transformarea totală a masei unei stele în energie și particule elementare.

— Bine!

Cu aceasta, asistentul ieşi îndreptîndu-se spre cabina de navigaţie.

— Ce-au discutat? se interesă Bob. N-am prea înţeles.

Cristina zîmbi şi-i răspunse:

— Giulio l-a întrebat pe Arthur ce viteză trebuie să atingă proiectilele înainte de a lovi steaua. I-a răspuns: maximă, ceea ce înseamnă 299.997 km/s. Acesta e de fapt plafonul vitezei pentru teleghidatele cele mai moderne. Acum ai înţeles?

Ziaristul aprobă printr-o înclinare a capului, dar nu se lăsă:

— Dar ce va fi explozia asta: o nova sau o supernovă?

— Ne aşteptăm la o supernovă! Ştii, dacă explozia reuşeşte, adică în cazul că nucleele atomice care compun materia stelei intră în reacţie instantanee de evaporare, atunci va fi o supernovă.

Bob se mulţumi cu atît. În aceeaşi clipă, în difuzorul televizorului de legătură, răsună vocea lui Giulio:

— Gata!

Privirile tuturora se fixară pe *ecranul telescopului*. Din corpul astronavei se desprinseră, una după alta, cinci rachete. Erau ghidate de pe astronavă prin unde radio şi se autoaccelerau printr-un sistem analog cu acela al astronavei.

Ajunse în apropierea imediată a stelei, proiectilele o ocoliră şi se îndreptară în direcţii diferite.

— Ce mai e şi asta? întrebă ziaristul nedumerit. Proiectilele se îndepărtează de stea!

Doctorul se bucură de întrebarea lui Bob, fiindcă nici el nu prea înţelegea manevra.

— Proiectilele, răspunse profesorul, pentru a nu fi topite de uriaşa temperatură de la suprafaţa astrului, înainte să fi atins viteza maximă cu care vor intra în corpul stelei, au fost deviate prin comandă radio şi îndreptate în direcţii deosebite. Se vor întoarce spre stea abia cînd vor atinge viteza maximă.

— Fugim! se auzi din nou glasul asistentului.

— Da! încuviinţă Arthur.

Astronava, ca o săgeată, îşi îndreptă trupul spre stinga şi începu să se îndepărteze de steaua Van Maanen.

— Unde mergem? strigă ziaristul nemulţumit.

— Vrei să rămîi aici? întrebă profesorul zîmbind. Nu te sfătuiesc!

— De ce! Am pieri?

— Cam aşa! După ce se va produce explozia, fluxul uriaş de electroni, protoni şi alte schije nucleare vor da năvală prin împrejurimi. Din astronavă n-ar mai rămîne nici urma ei. Mai tîrziu, materia rezultată din explozie se va regrupa în alte formaţii stelare sau se va îndrepta spre alte stele sub formă de raze cosmice. Dar acum...

În aceeaşi clipă, glasul lui Giulio îl întrerupse pe profesor:

— *Proiectilele se apropie de stea!*

Cu inimile strînse de emoţie, cele şase fiinţe omeneşti de pe astronavă aşteptau să se producă acea faimoasă explozie cosmică, pe care pînă atunci numai natura cu puterea ei nemărginită fusese în stare s-o facă.

— Gata! anunţă asistentul.

— Nu se vede nimic! strigă ziaristul privind încordat în telescop. Văd tot vechea stea.

— Eşti un limbut incorigibil! îl certă Raymonde exasperată. Se

vede că *ai uitat faptul că Giulio urmăreşte* drumul proiectilelor nu cu privirile libere, ci cu ajutorul undelor. El ne-a anunţat clipa prevăzută prin calcul cînd trebuia să se producă explozia. Imediat o să ne ajungă şi razele de lumină, care ne vor aduce vestea celor petrecute...

— Facem un ocol în spirală! anunţă asistentul. Sîntem acum la 350 miliarde km şi ne îndepărtăm.

— Bine, Giulio! Putem să descriem spirala.

Astronava o luă din nou spre dreapta. Deodată, în ciuda ochelarilor, cu toţii fură orbiţi. O lumină orbitoare năvăli în telescop. Ziaristul se sperie îngrozitor. Ceilalţi nu mai puţin, în afară de profesor.

— *Ce s-a întîmplat?* urlă Bob frecîndu-şi ochii de durere.

— Supernova, Bob! îi strigă asistentul prin difuzor.

În locul stelei Van Maanen apăruse o masă imensă de foc, ce strălucea de milioane de ori mai intens decît Soarele. Nimeni nu se mai putea întoarce cu privirile spre fosta stea Van Maanen, cu toate că telescopul nu transmitea încă toată strălucirea reală.

— Nu priviţi! strigă profesorul.

Apăsase pe butonul care acţiona oblonul exterior. O lumină fantastică năvăli în încăpere. Arthur, cu ochii închişi, apăsă pe o altă manetă. Peste peretele transparent începu să alunece, ieşind din învelişul astronavei, o perdea din material plastic colorat în negru. Cînd peretele transparent fu în întregime acoperit de perdea, profesorul strigă:

— Priviţi acum în voie!

Toţi îşi întoarseră capetele şi deschiseră ochii cu teamă. Prin plasticul negru străbătea încă o lumină foarte vie. Undeva, departe, explozia făcea ravagii. Iată ce făcuse omul! Steaua Van Maanen se evaporase ca o picătură de apă, şi acum, valuri uriaşe de materie nucleară se aruncau cu furie în cosmos, începînd o goană furibundă în toate direcţiile.

Într-un tîrziu, se auzi vocea copleşită a Raymondei:

— Numai vedeniile apocaliptice seamănă cu asta!

Ziaristul nici nu mai ştia dacă e vis sau realitate ceea ce vedea. În clipa cînd tocmai voia să întrebe ceva răsună glasul asistentului:

— Fluxul razelor cosmice a crescut de 15 ori! Masa supernovei se extinde cu o viteză de 6.000 km/s. Ne îndepărtăm! Am redat astronavei comanda automată.

Corpul uriaş al astronavei se avîntă din nou în larg. Supernova rămase în urmă. Deodată, cei din cabina de observaţie îşi simţiră trupurile degravificate, iar o clipă după aceea o greutate uriaşă îi împinse înapoi.

— Ce s-a întîmplat, Giulio? strigă profesorul neliniştit, încercînd să evite ciocnirea cu peretele cabinei.

Asistentul nu-i răspunse nimic. Greutatea însă începu curînd să dispară, treptat, pînă cînd totul reintră în normal. Toţi se priveau nedumeriţi. Tocmai atunci intră şi Giulio.

— Nu vă speriaţi! rîse el. Cînd a preluat comanda automată, astronava a prevăzut că blocul de corpuri cosmice depăşeşte limita permisă şi, în consecinţă, a accelerat brusc, atingînd viteza de 155.000 km/s. Dacă nu interveneam la timp, accelerarea ar fi continuat.

— Şi ce-ai făcut? îl întrebă profesorul.

— Am programat maşinile de navigaţie să accelereze nu brusc, ci treptat pînă vom atinge 200.000 km/s!

Profesorul răsuflă uşurat. Gîndurile i se întoarseră la explozie.

— Ei, Giullo, zise el, rezultatul ?! Cum stăm ?

— Ipotezele sînt verificate! Aparatele de bord mi-au arătat, în sfîrşit, că supernovele sînt explozii cosmice de evaporare, iar ceea ce mai rămîne din ele sînt protonii şi fragmentele fostelor nuclee atomice care au compus înainte masa stelei. De aici provin şi razele cosmice: din stelele acestea care se volatilizează.

— Atunci să ne felicităm! se bucură nespus de mult Karl. Am realizat cea mai frumoasă experienţă din istoria ştiinţei.

— Mai mult decît atît! interveni Arthur pe un ton de stăpînită mîndrie. Ceea ce am înfăptuit noi astăzi dovedeşte în mod clar că puterea omenească este atît de mare, încît a ajuns să creeze nebuloase, să provoace fenomene cereşti, pe care superstiţia le atribuie unor forţe supranaturale. Acum putem spune cu toată certitudinea că, bazîndu-ne pe legile care guvernează universul, noi am realizat o adevărată geneză. În decursul vremilor viitoare, din supernova noastră poate răsări un sistem solar!...

Un sentiment de nemărginită mîndrie cuprinse inimile tuturora. Pînă şi Raymonde se simţea transfigurată.

— Vezi, Raymonde? îi şopti la ureche soţul ei. Ziceai că nu ne poate oferi nimic golul cosmic!

— Greşeşti! îi răspunse ea tot în şoaptă. Pustiul acesta încă nu ne-a oferit nimic. Ceea ce vedem acum i-am smuls-o noi, fără voia lui!

Ziaristul uitase cu desăvîrşire de sine. Inima îi era plină de o mulţumire nemaiîncercată. Era o clipă în care mîna omului reuşea să dea naştere unuia dintre cele mai grandioase fenomene din univers...

24. GOANA CALENDARULUI

Viaţa pe astronavă îşi recăpătă, curînd, ritmul ei din vremuri bune.

Steaua Van Maanen nu mai exista. Puterea omului o ajunsese şi pe ea, transformînd-o într-un nor imens, de milioane de ori mai strălucitor decît Soarele. Norul acela era o supernovă. Astronava se îndepărta acum, într-o goană nestăvilită, pentru ca efectele uriaşei explozii cosmice să n-o ajungă. Prin telescoape, vieţuitorii astronavei mai priveau din cînd în cînd în urmă insula strălucitoare ce apăruse în locul vechii „pitice albe".

Doctorul, care era mai potolit decît ceilalţi, arăta acum o exuberanţă neobişnuită. Soţia lui îşi pierduse mîhnirea, ceea ce îl bucura nespus. Ba mai mult, chiar şi Raymonde fusese prinsă în valul entuziasmului general.

Într-una din zilele următoare, ziaristul se afla în biblioteca astronavei. Ca întotdeauna, avea cu el file multe de hîrtie şi nelipsitul său stilou. Se gîndea să înceapă depănarea firului amintirilor din viaţa navei. Tocmai era gata să scrie primul cuvînt, cînd un apel prin televizor îl făcu să se întoarcă spre aparat: era Giullo.

— Un nou eveniment? întrebă Bob rîzînd.

— Nu! se veseli asistentul. Vino să vezi altceva.

— Ce?

— Ei, haide, nu mai întreba! Sînt sigur că te interesează!

— Bine. Vin imediat!

*

Ajuns în cabina de navigaţie, ziaristul îl găsi pe Giulio singur.
— Am sosit! spuse Bob închizînd uşa şi rotindu-şi privirile prin cabină.
— Îmi pare bine! îi răspunse Giulio bucuros. Ia loc lîngă mine! Mi-am amintit că doreai, încă de mult, să vezi ceva. Am posibilitatea să-ţi arăt acum.
Curios, Bob se aşeză lîngă asistent. Uitase cu desăvîrşire ce a putut să-l roage pe Giulio. Acesta însă nu-i mai dădu nici o lămurire, ci apăsă un buton... şi peretele transparent se dezveli din nou.
— Pentru a putea privi şi cu ochii liberi! zîmbi asistentul. Ei, şi acum să-ţi spun despre ce-i vorba. În timp ce eu voi pune în funcţiune motoarele de accelerare, tu ai să priveşti fie în afară, dacă te interesează, fie ecranul calendarului.
Ziaristul făcu ochi mari de surprindere. Privi la data pe care o arăta calendarul.
— Accelerăm!? exclamă cu însufleţire Bob.
Asistentul se întoarse spre el şi îi zîmbi în semn de aprobare.
Motoarele, la comanda maşinilor electronice de navigaţie, începură accelerarea. Vitezometrul încă nu arăta vreo schimbare a vitezei.
Deodată acul indicator sări cu o diviziune, arătînd că viteza începuse să crească. Accelerarea era suportabilă, astfel că nu cerea intrarea în cabinele de antiforţă. După un timp, Bob strigă uimit:
— Calendarul a înnebunit. Cifrele zilelor se schimbă, încît nu le mai pot urmări goana.
— Mai aşteaptă puţin! îi răspunse asistentul rîzînd.
Ziaristul îşi aruncă ochii pe ceas. Arăta orele 17 şi 10 minute. Însă calendarul îl exaspera. Privi şi în exterior. O stea îndepărtată i se păru că îşi schimbă treptat culoarea.
— Ce-i cu steaua aceea? întrebă el nedumerit.
— Totdeauna se întîmplă aşa cînd te îndepărtezi cu o viteză foarte mare de ceva strălucitor. Este un efect pe care îl datorăm vitezei!
Deodată ziaristul se ridică de pe scaun foarte uimit:
— Încă o jumătate de an! strigă el.
După ceasul său trecuseră doar 45 de minute. În aceeaşi clipă, Giulio manevră ceva la tabloul de comandă. Accelerarea încetă îndată.
— *Acum vino şi vezi! îl chemă el pe ziarist.*
Acesta se apropie cu teamă.
— Priveşte vitezometrul! îl îndemnă Giulio.
Bob se apleacă să vadă cifrele mai bine. Ochii începură să-i strălucească şi, *emoţionat, se întoarse spre asistent:*
— Iar ne jucăm cu timpul?!
— Da, Bob! Te încîntă?
— Şi parcă nici nu s-a schimbat nimic! îşi continuă Bob firul gîndurilor. Zburăm cu 299.999 km/s şi nu simţim nimic deosebit!
— În schimb, „simt“ aparatele! zîmbi asistentul. Vezi doar că datele calendaristice corespunzătoare Pămîntului se schimbă vertiginos.
Bob se apropie în grabă de calendar.
— Nu-ţi vine a crede! strigă el uluit. Aici pe astronavă trec ore, în timp ce pe Pămînt se scurg ani. Fiecare oră — un an pămîntean! Şi noi rămînem aproape neschimbaţi!

Giulio îl privea rîzînd. Ziaristul, entuziasmat, vorbea mai mult pentru sine, apoi întrebă brusc:

— Spune-mi, Giulio, cît am putea merge așa?

— Teoretic, pînă cînd viața noastră s-ar sfîrși. Dar există și termenul celălalt pentru astronavă, al scurgerii încete a aerului dinăuntru în vidul cosmic. Pierderea aceasta a aerului e fatală, deși este extrem de lentă. Astronava zboară acum fără să mai cheltuiască energie, în virtutea inerției. Nu mai consumăm decît energia necesară aparatelor de bord și iluminatului interior.

— Și atunci, cît am ajunge să zburăm?

— Dacă am socoti că mai avem de trăit 40 de ani, cu totul am avea la dispoziție aproape 350.000 de ore. Fiecare oră scursă aici ar însemna un an trecut pe Pămînt. La sfîrșitul vieții noastre de pe astronavă, pe Pămînt ar fi trecut mai bine de 350.000 de ani!

Bob rămase uluit. Își șterse fruntea cu palma, încercînd parcă să-și alunge o ceață de pe creier. Îi veneau amețeli.

— Sfinte Bavon! strigă el. Dacă noi nu ne-am mai opri și am merge 20 de ani înainte și apoi tot atîția înapoi, cu viteza asta, am găsi pe Pămînt omenirea îmbătrînită cu 350.000 de ani?

— Curiozitățile marilor viteze! rîse asistentul din toată inima.

— Și o s-o facem și pe asta? întrebă Bob cu teamă. Unde o să ajungem?

— Am trece și de cea din urmă stea din galaxie! Poate și tu ai contemplat vreodată bolta cerească. Te-a încîntat, sînt sigur, și Calea Laptelui. Dacă am zbura cu viteza asta, peste 30.000 ore de pe astronavă, adică peste 30.000 de ani pămînteni, am fi trecut de mult și de această faimoasă cale cerească.

— Și vom face asta? repetă ziaristul înfiorat.

— Vezi, asta nu mai știu! S-ar putea să n-o facem. La întoarcere, după atîtea zeci de mii de ani, noi am arăta printre oamenii de atunci ca niște sălbatici.

Deodată, aceeași umbră știută de Bob trecu peste fruntea asistentului. Ziaristul schimbă vorba:

— Și acum încotro ne îndreptăm?

Asistentul rămase o clipă pe gînduri. Se întoarse apoi spre ziarist, cu fața mai înseninată:

— Spre lumi noi și cunoscute foarte puțin minții omenești. Știi că mai sînt încă peste 100.000.000 de galaxii ca a noastră? Dar nu vom putea ajunge niciodată la ele. Sînt prea departe! Pînă la cea mai apropiată galaxie exterioară sînt aproape 1.000.000 de ani-lumină!

Într-un tîrziu, Giulio îl auzi pe ziarist șoptind:

— Cu fiecare oră, un an!...

— Să lăsăm filozofia! propuse Giulio. Nu ți-ar face plăcere să mergem la bazin? Mi-e tare dor să mai înot...

Ziaristul rămase un timp pe gînduri, apoi spuse:

— Giulio, mi-am amintit abia acum că de atîta vreme pe astronavă e același anotimp. Nici ploaie, nici furtuni, nici zăpadă. Toate acestea parcă le-am uitat!

— Ei, lasă-le-n pace! Apă cîtă îți trebuie pentru înot mai avem în bazin, iar dușuri ai în cabinele de baie. Poți face acolo să te ploaie cît îți place!

Ziaristul zîmbi. Se ridică și îl prinse pe asistent de braț, și așa se îndreptară spre ușă. Cînd puse mîna pe clanță, Giulio se întoarse spre Bob și îl privi o clipă ezitînd.

— Ce-i ? întrebă ziaristul surprins de înfăţişarea lui Giulio. Nu mi-ai spus totul ?

— Mde !... Ştiu eu ?... Poate că nu !...

Abia atunci bănui Bob că prietenul său îi mai ascundea ceva. Asistentul, ghicindu-i gîndurile, adăugă mai înseninat :

— Altă dată !... Să mergem !

25. PAGINI CU AMINTIRI

Raymonde ieşise numai de puţină vreme. Rămas singur în cabina lui, Bob îşi privi întîi ceasul. Trecuse de orele 20. Ar fi fumat o ţigară, dar n-avea nici una la el. Pe astronavă nu era permis fumatul decît în cabina fumătorilor.

Gîndurile îi năvăleau în minte, fără să le poată stăvili puhoiul. Încă o zi trecută pe astronavă ! Ceilalţi erau în sala de audiţii, unde profesorul îl invitase şi pe el să asculte un program de muzică simfonică. Bob nu primise să ia parte la audiţie, deoarece mai avea mult de scris în jurnal.

Acum era din nou în faţa mesei sale de lucru. Stiloul îl aştepta pregătit să alerge iarăşi pe paginile de hîrtie specială. Se aşeză în fotoliul său favorit şi se lăsă pe spate, cu ochii închişi. Pe vremuri, cînd scria articolele pentru ziar, n-avusese acest obicei de a visa înainte de începerea lucrului. Pe atunci, toate le făcea din fugă şi fără să se gîndească decît la partea „senzaţională“ a lucrurilor.

De mult nu mai ştia ce e graba. Lumea astronavei îl copleşise la început, dar nu pentru mult timp. După ce aflase întreg adevărul, viaţa lui se schimbase cu desăvîrşire ; un alt om se născuse din cel care fusese odată Bob Kingstone.

Deschise ochii, şi privirile îi căzură pe o pictură de pe peretele cabinei. Era o lucrare veche, dar care se păstrase foarte bine. Autorul ei voise parcă să adune pe pînză tot ce putea fi mai impresionant în inima munţilor. De o parte şi de alta, două ziduri de stînci sălbatice străjuiau o vale adîncă. In mijloc, un şuvoi învolburat de ape ce se rostogoleau cu furie la vale, cărînd cu ele tot ce găseau în drum. O căprioară, cocoţată în vîrful unei stînci, căuta cu privirile spre marginea pădurii de brazi, ce acoperea ca o haină verde-roşcată trupul semeţ al piscului muntos.

Ziaristul închise ochii la loc. Parcă mai văzuse undeva o priveliştе ca aceea din tablou. Cînd ? Nu-şi mai aducea aminte.

Deodată, gîndul la astronavă îl făcu să tresară. Tot privind tabloul cu priveliştea pămîntească, aproape că uitase unde se află. Pentru o clipă, gîndul îl furase, purtîndu-l spre meleaguri atît de îndepărtate, încît revenirea la realitatea din jur fu deosebit de puternică. Se afla în această cabină, în afara căreia nu exista nici pămînt, nici ape, nimic, decît bolta neagră.

Se reculese cu greu. Trebuia să scrie, şi nu să se îmbete cu visuri. Cu hotărîrea aceasta, apucă stiloul şi trase spre sine prima filă albă.

„Ei, Bob, — se îndemnă el în gînd — haide, lasă melancolia şi scrie despre ceea ce cosmosul ţi-a oferit spre încîntare...“

*

„Mă privesc şi nu-mi vine a crede — începu el. Nu mai sînt cel care eram odată. Sînt mai bun ? Ar trebui să mi-o spună alţii. Cei de aici nu mă ştiu cum eram înainte.

Mă găsesc acum iarăşi singur. E mult de cînd nu s-a mai întîmplat asta. De la o vreme, Giulio m-a rugat să stau mereu în preajma lui. Cu prilejul acesta am învăţat şi puţină astronavigaţie.

Bietul Giulio! Am aflat, în sfîrşit, de ce se înnora mereu cînd aduceam vorba despre Pămînt. După ce am părăsit spectacolul supernovei Van Maanen, mi-a povestit totul.

Asta, cu ocazia accelerării astronavei. Credeam atunci că e un vis. Ce banală a ajuns şi povestea asta! Nici nu mă mai impresionează! Mă uit la ceas, văd că a trecut o oră, zîmbesc şi spun: oamenii de pe Pămînt au mai îmbătrînit cu un an, iar eu numai cu o oră!

Cînd s-a terminat accelerarea, Giulio m-a invitat la «ştrandul» astronavei. Acolo, pe marginea micului bazin cu apă cristalină, Giulio mi-a povestit istoria vieţii lui. Am rămas adînc impresionat. Tristeţea lui m-a ajuns o vreme şi pe mine. Nu ştiu cum m-aş simţi în locul său. Am aflat atunci că asistentul a lăsat pe Pămînt o fiinţă foarte scumpă. O chema Mirella. Frumos nume, asemenea chipului din fotografia pe care mi-a arătat-o Giulio. Mi-a spus că ea se afla la Roma cînd astronava a decolat. Nici măcar un rămas bun nu şi-au spus. Mirella trebuia să sosească la el chiar în ziua următoare, iar peste o lună aveau logodna. Dar toate s-au spulberat, luate de un val năprasnic în noaptea aceea de 18 iunie.

Intr-un tîrziu, l-am întrebat de ce a lăsat-o. Giulio mi-a răspuns că viaţa şi-o împărţea între Mirella şi astronavă, dar că în noaptea aceea întreaga lui fiinţă aparţinea altora, pentru care se încumetase *să evadeze împreună cu profesorul*.

Chipul fetei pe care a iubit-o aşa de mult îl mai urmăreşte şi astăzi ca o umbră.

— Şi acum, ce crezi că face Mirella ta? l-am întrebat eu spre sfîrşitul discuţiei.

Giulio era abătut. Abia l-am auzit şoptind:

— Sărmana! Avea atunci 19 ani. Acum se apropie de 70. S-o fi schimbat tare mult! Poate nici nu mai trăieşte. Cînd mă gîndesc la ea mă cuprinde o durere fără margini!

De la discuţia cu Giulio au trecut pe astronavă mai mult de 90 de ore. Biata Mirella! Amintirea ei nu m-a părăsit nici pe mine. De mult o fi în mormînt!

Tot în cursul discuţiei avute, Giulio mi-a spus că nu este exclus să găsim în univers şi alte lumi populate cu fiinţe raţionale, pe alte planete ce se rotesc în jurul altor stele decît Soarele. Tare mult aş vrea să dăm peste o astfel de lume! Cine ştie, poate au şi locuitorii lor o civilizaţie; poate şi acestora le place — ca şi pămîntenilor — să urce necontenit spre culmi tot mai înalte ale progresului şi ale ştiinţei.

Ce-ar fi dacă aş întîlni, într-o asemenea lume, vreo fată care să-mi fure inima? Doamne! Ce prostii îmi trec prin minte! Poate fiinţele acestea, din alte lumi, nici nu se aseamănă cu făpturile umane. Mă întreb ce mi-o fi venit să mă gîndesc la aşa ceva cînd eu, de fapt, n-am iubit niciodată. Pentru mine, fetele erau nişte păpuşi frumoase şi nu simţeam niciodată nevoia prieteniei lor, după cum, pînă mai ieri, n-am simţit de loc nevoia devotamentului faţă de vreun om.

Cosmosul m-a silit să-mi schimb părerile acestea. Mai ales Raymonde şi Cristina mi-au arătat că sufletul femeii poate fi adesea un

Izvor nesecat de alinare şi duioşie. Cred că dacă m-aş mai întoarce acum pe Pămînt n-aş ezita să-mi aleg şi eu o tovarăşă de viaţă!

Dar am să mă mai întorc? Asta rămîne încă o taină nedezlegată...

*

Multe am mai văzut în cele 90 de ore ce au trecut după accelerare. De la decolare şi pînă acum, pe astronavă, s-au scurs în total doi ani. Gîndul mă duce din nou spre Pămînt, şi mi se strînge inima cînd îmi spun că, în timp ce noi am trăit abia doi ani, acolo calendarul a îmbătrînit cu peste un secol! Oamenii au serbat acum şi anul 2200, iar noi mai rătăcim încă prin cosmosul ăsta fără fund...

Pot eu oare să nu aştern în jurnal faptul că astronava a trecut pe lîngă minunata constelaţie a Carului Mare? Dar în zadar spun «Carul Mare», căci oricît mi-aş da osteneala, tot nu-l pot recunoaşte: Din cele şapte stele, pe care cîndva le vedeam de pe Pămînt înşiruite într-un car ceresc, am trecut doar pe lîngă una dintre ele. Celelalte, fiind aruncate la întîmplare pe bolta schimbătoare a cosmosului, la depărtări uriaşe, nu le-am mai putut ajunge.

Se văd toţi aştrii cunoscuţi şi pe Pămînt, dar lucirea lor este nespus de clară aici: Betelgeuse şi Antares, cei doi giganţi roşcaţi, albastrul Sirius, Arcturus cel galben, Altair şi Aldebaran îmi încîntă privirile, dar sînt prea îndepărtaţi.

Mintea mă poartă înapoi spre anii adolescenţei, cînd, în vacanţă, împreună cu vreun prieten, petreceam seri de-a rîndul privind stelele risipite pe bolta cerească. Mama ne-a descoperit odată şi a venit lîngă noi să ne explice stelele de pe cer. Printre altele, ne-a arătat şi Carul Mare. Să fi ştiut atunci că odată voi ajunge pînă la el şi am să trec pe lîngă una dintre «roţile» lui? Cine se putea gîndi atunci la una ca asta? Şi mai mult... acum zbor şi mai departe! Ce-aş fi spus oare atunci dacă cineva mi-ar fi prezis că voi ajunge într-un loc în cosmos, de unde luminii, pentru a ajunge la Pămînt, îi trebuie aproape 30 de ani!...

După ce am trecut de Carul Mare, astronava a intîlnit un fenomen ceresc de o rară frumuseţe. Eu am botezat acest fenomen «inima uriaşă», dar asistentul l-a numit altfel. I-a spus stea variabilă sau Cefeidă. Pe Pămînt, Cefeida aceasta nu poate fi zărită nici cu telescoapele.

O revăd în minte şi acum cînd scriu. Astronava îşi încetinise mersul şi zbura în jurul stelei. Deodată am văzut că steaua se strînge ca o minge de cauciuc, pentru ca, după un timp, diametrul ei să crească din nou, atingînd o mărime apreciabilă. Şi iarăşi scădea şi creştea încet, într-un ritm foarte regulat. Bătăile acestei imense inimi fierbinţi sînt de o regularitate surprinzătoare. Aş putea să le consider drept un ceasornic ce măsoară timpul în cosmos. Cînd astronava s-a îndepărtat de Cefeidă aveam impresia că un magician nevăzut m-a făcut să văd lucruri fantastice...

*

De la Cefeidă, astronava şi-a îndreptat zborul spre constelaţia Carului Mic. A accelerat, atingînd din nou viteza maximă, la care ajunsese atunci cînd fusese urmărită de torpilă. Profesorul pretinde că e mai prudent aşa. Giulio mi-a spus că ne îndreptăm spre Steaua Polară sau polul ceresc. Cînd mă gîndesc că voi ajunge şi acolo mă cuprind fiorii...

*

In zbor spre Steaua Polară, timpul trece pe nesimțite și ni-l petrecem in fel și chip. Intr-un moment de răgaz l-am întrebat pe asistent cum se face că astronava s-a aprovizionat atît de bine cu oxigen și apă.

— Cum, nu știi încă ? întrebă el mirat.

— Nu !

Atunci m-a luat și m-a dus spre un perete al astronavei.

— Privește ! mă îndemnă el, arătîndu-mi cu mîna spre partea de jos a peretelui.

Observai atunci că partea aceasta a peretelui era făcută dintr-o placă ciuruită.

— Ce-i asta ? l-am întrebat nedumerit.

— N-ai observat pînă acum că toți pereții sînt construiți la fel ? Pe aici iese oxigenul necesar vieții noastre și tot pe aici sînt absorbiți bioxidul de carbon și apa din atmosfera interioară.

Mi-a explicat pe larg mecanismul alimentării astronavei cu oxigen prin pereții astronavei. Aparate speciale așezate în pereții astronavei absorb bioxidul de carbon și apa, descompunîndu-le și eliberînd numai oxigenul. Carbonul și hidrogenul rezultate din descompunere sînt reținute pentru alte scopuri.

— Cum se numește procesul acesta chimic ? am intrebat eu curios. Pare a fi o fotosinteză.

— Este foarte asemănător cu fotosinteza plantelor de pe Pămînt, îmi răspunse asistentul cu răbdare. La început chiar ne-am gîndit dacă n-ar fi bine să luăm cu noi vestita algă, pe nume «Alga Chlorela Pirenoidesa», care n-are alte funcțiuni în viața ei decit să absoarbă apă și bioxid de carbon din mediul exterior și să elibereze, sub influența unei lumini puternice, oxigenul necesar organismului omenesc. Am renunțat însă la această variantă, deoarece unul dintre chimiștii noștri a descoperit la timp o metodă prin care se poate realiza o fotosinteză artificială, cu ajutorul unor aparate speciale acționate cu radiații nucleare.

Eram încîntat. Giulio mi-a mai explicat că, de indată ce se pierde o cantitate de oxigen (din cea care se află în interiorul astronavei), aparatele de fotosinteză regenerează gazul pierdut din rezerva de bioxid de carbon. Astronava mai dispune și de rezervoare de oxigen lichid, pentru compensarea pierderilor ce au loc prin scurgere.

Oricite lucruri aș afla despre astronava aceasta, voi rămine departe de a cunoaște toate capriciile ei uimitoare..."

26. UN ȚIPĂT ÎN COSMOS

Pînă la constelația Carului Mic mai aveam puțin de mers. După timpul astronavei, să fi fost vreo citeva zile de zbor.

Cu puțin înainte de a trece prin dreptul primei stele din Carul Mic, pe astronavă se petrecu un eveniment de o mare importanță.

Era într-o după-amiază, cînd pe navă, de obicei, oamenii se odihneau. Giulio și Bob, nedespărțiții prieteni, discutau și ascultau cu ajutorul radioastralului diverse semnale, nedescifrabile, venite pe calea undelor din cine știe ce parte a universului. Deodată, ușa cabinei de navigație se deschise fără zgomot. Ziaristul fu primul care observă că ușa stă deschisă.

— Tu ai lăsat-o așa ? îl întrebă el pe Giulio.

— Ce să las ?

— Uşa. Uite, e deschisă!

Asistentul dădu din umeri. Bob, văzînd că nici prietenul său nu ştie nimic, se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre uşă ca s-o închidă. Cum ajunse lîngă aceasta, auzi de pe culoar un zgomot de paşi. Mirat, scoase capul afară, dar nu mai apucă să vadă cine intrase cu atîta grabă în una dintre cabinele vecine. Nedumerit, intra înapoi în cabină, dădu să închidă uşa, dar rămase înlemnit cu mîna pe clanţă.

— Ce faci, Bob? strigă asistentul mirat.

În loc să-i răspundă, ziaristul redeschise uşa şi ascultă cu atenţia încordată.

Giulio se ridică şi el curios să afle ce s-a întîmplat. Abia ajunse lîngă Bob, că rămase mut de mirare.

— Aud bine? întrebă el în şoaptă.

Bob nu-i răspunse şi-i făcu un semn cu mîna să tacă. Ochii li se întîlniră. Ceea ce auzeau cei doi bărbaţi era un lucru extraordinar pentru ei. De undeva, dintr-o cabină a etajului, răzbătea, din cînd în cind, pînă la ei, ţipătul unui copil!

— Un copil în cosmos, Giulio! şopti înfiorat ziaristul. E nemaipomenit!

Ieşiră amîndoi din încăpere. La capătul celălalt al culoarului, uşa unei cabine se deschise şi îşi făcu apariţia Raymonde. Era cu faţa transfigurată de emoţie. Bob şi Giulio se grăbiră să-i iasă în întimpinare.

— Tu ne-ai anunţat? o luă Bob pe nerăsuflate.

Femeia îi zîmbi cu înţeles:

— Nu merita să vă deranjez pentru acest eveniment? De-aţi şti ce drăgălaş e!

— Dacă înţeleg bine, e băiat! exclamă Giulio surprins.

Raymonde nu le mai răspunse: îi luă pe fiecare de cîte un braţ şi-i duse cu ea pînă la uşa cabinei-spital. Printr-un oblon de la uşă se putea privi în antecabină.

Ziaristul şi asistentul se ridicară pe vîrful picioarelor, întinzindu-şi gîturile, pentru a putea vedea mai bine ce se întîmplă înăuntru. Primul pe care îl văzură fu Arthur. Şedea aplecat peste un pat, dînd impresia că vorbeşte cu cineva. Abia cînd profesorul îşi întoarse capul spre ei, simţindu-le parcă privirile, cei doi putură să vadă în pernele patului, înfăşat în scutece albe, pe noul născut. Profesorul le zîmbi fericit, salutîndu-i printr-o ridicare a mîinii drepte. Apoi se întoarse din nou spre copilul care dormea liniştit. Cristina nu era în cabină...

Profesorul avea deci un fiu! Un copil se născuse lîngă Steaua Polară, departe de Pămînt şi de omenire; atît de departe, încît oricît ar fi căutat cineva să-şi închipuie depărtarea n-ar fi putut-o cuprinde cu mintea.

Deodată, Bob întrebă emoţionat:

— Raymonde, spune-mi, Cristina cum se simte?

— Foarte, foarte bine! Naşterea a fost uşoară, după cum ne-a asigurat şi Karl.

Raymonde era entuziasmată, căci iubea mult copiii. Cîndva avusese şi ea o fetiţă, dar murise la vîrsta de un an. Gîndul că de acum înainte va avea lîngă ea un micuţ prieten, în cursul acelui zbor fantastic, o făcea să fie nespus de fericită.

— Cum l-au botezat pe acest nou călător ceresc? întrebă asistentul.

— Mark! răspunse Raymonde. E numele ales de Arthur, în cinstea scriitorului său preferat: Mark Twain. Şi acum, eu vă las. Mă duc la Cristina să văd cum se mai simte. La revedere!

După ce Raymonde plecă, asistentul şi ziaristul se îndreptară la rîndul lor spre cabina de navigaţie. Cînd ajunseră din nou lîngă panourile de comandă, Giulio se întoarse emoţionat spre prietenul său.

— Ce spui, Bob, de faptul că acum avem un nou tovarăş de călătorie?

— Nu ştiu, sînt copleşit! Abia acum înţeleg de ce n-am mai văzut-o în ultima vreme pe Cristina. Totul a venit ca o surpriză dintre cele mai neaşteptate.

— Vezi, şi pe mine, cînd am auzit ţipătul, m-au trecut toţi fiorii. Atunci n-am putut desluşi sensul acelui strigăt neînsemnat. Dar cînd mă gîndesc acum la el simt că această clipă este fără asemănare! S-a născut un om în mijlocul pustiului interstelar, şi cosmosul n-a putut să-i împiedice venirea la viaţă. Neasemuită este această izbîndă! Un om s-a născut printre stele!...

Asistentul se opri aici. Bob era mai reţinut de astă dată. Nu voia să spună ceva, ştiind că Giulio s-ar fi înnegurat din nou. Dar, chiar şi aşa, asistentul se întunecă deodată la faţă. Un oftat îi tăie răsuflarea. Văzîndu-l, Bob se apropie de el:

— Giulio, mi-ai promis că niciodată n-ai să te mai întristezi şi văd că-ţi calci cuvîntul! Chipul acela, pierdut în negura amintirilor, ştiu că te mai urmăreşte. Dar nu cred că mai are vreun rost, mai ales în clipele acestea!

Asistentul încercă să zîmbească. Abia reuşi să schiţeze un zîmbet vag. După un timp se mai reculese şi spuse cu glasul lui pătrunzător:

— Vezi, Bob, mi-e greu să nu-mi aduc aminte că şi eu trebuia să fiu lîngă Mirella. Acest micuţ Mark, care o să schimbe mersul vieţii noastre pe astronavă, e un simbol al biruinţei, dar şi un motiv pentru mine de amintiri dureroase...

— Păstrează numai simbolul cel plăcut! replică Bob, punîndu-i mîna pe umăr. Iar amintirile negre îngroapă-le pentru totdeauna!

Între ei se lăsă tăcerea. Într-un tîrziu, uşa cabinei se deschise şi în cadrul ei apăru profesorul. Asistentul îşi uită gîndurile triste şi dintr-un salt fu lîngă Arthur.

— Din toată inima te felicit! îl întîmpină el emoţionat pe profesor, îmbrăţişîndu-l.

— Şi eu îţi doresc din tot sufletul, adăugă ziaristul, ca micul Mark să ajungă odată un urmaş strălucit al îndrăzneţului său tată! Dacă nu în astronavigaţie, atunci pe un alt drum al vieţii omeneşti.

Zicînd acestea îl îmbrăţişă şi el pe profesor. Arthur era în culmea emoţiei.

— Vă mulţumesc din toată inima pentru sincerele voastre felicitări, prieteni scumpi! răspunse el cu buzele tremurînd de emoţie. Să ştiţi, dragii mei, că gîndurile mele sînt răvăşite de tot. Copilul acesta a venit să-mi aducă un mesaj pe care nu-l mai aşteptam niciodată.

Asistentul şi ziaristul îl priviră pe profesor fără să înțeleagă prea bine sensul cuvintelor sale.

— Cit a mai rămas, Giulio, pînă la pol? întrebă profesorul.

— Cred că mîine dimineață o să ajungem. Acum urmăm un drum paralel cu şirul stelelor din oiştea constelației Carului Mic.

— Bine! Eu vă las. Mă duc să-mi văd soția. Raymonde vă aşteaptă să vi-l prezinte pe Mark. Veniți şi voi?

— Încă nu, răspunse asistentul. Transmite-i Cristinei urarea noastră sinceră de grabnică însănătoşire şi de a deveni cea mai fericită mamă.

— Vă mulțumesc! Cu bine! mai adăugă profesorul şi ieşi urmărit de privirile celor doi prieteni.

Ziaristul fu acela care rupse primul tăcerea.

— Giulio, de ce ai refuzat să mergem la Mark?

— Aşteaptă puțin să verific zborul şi apoi vom merge şi noi.

După ce asistentul termină efectuarea corecțiilor de mişcare adăugă înveselit:

— Şi acum, să ne ducem! Ne aşteaptă „fiul stelelor"...

27. IN VIRFUL UNEI OIŞTI

De la naşterea lui Mark trecuseră abia cîteva ceasuri. Cristina se mai odihnea încă alături de copilaşul ei drag. In timpul acesta, profesorul împreună cu Giulio pregăteau frînarea astronavei, căci Steaua Polară nu mai era departe.

Prin fereastra cabinei de navigație, astrul se vedea lucind puternic, ca o sferă uriaşă. Strălucirea Stelei Polare este de aproape 700 de ori mai puternică decît aceea a Soarelui, iar diametrul ei de peste 300 de ori mai mare decît cel solar.

Cînd astronava se apropie pînă la 500.000.000 km de Polară, îşi schimbă direcția, intrînd într-un zbor circular şi reducîndu-şi iuțeala.

Pe astronavă începea dimineața. De astă dată însă, în cabina de navigație nu mai era nevoie de luminatul artificial: Polara, asemenea Soarelui, îşi revărsa din belşug, prin fereastra cabinei, văpaia razelor ei puternice.

— Priveşte, Giulio, în stînga! îi strigă deodată profesorul.

Asistentul îşi aruncă privirile într-acolo şi scoase o exclamație de satisfacție:

— Planetele!

Profesorul zîmbi mulțumit. In direcția arătată de el se vedeau două corpuri cereşti luminate de razele polare. Erau cele două planete ce se rotesc în jurul Stelei Polare.

— Ce facem acum? întrebă Giulio. Mergem spre planete sau ne oprim în dreptul polului ceresc?

— Cred că vom avea o mai mare satisfacție dacă vom poposi o clipă la pol.

Pe măsură ce se apropia de țintă, astronava îşi încetinea zborul. *In curînd trebuia să ajungă în punctul pe care oamenii de ştiință îl numesc „polul nord ceresc".*

— Mai sînt trei minute! anunță Giulio.

— Facem un mic ocol şi reducem viteza la zero! adăugă profesorul.

Viteza astronavei se apropia vertiginos de zero, cînd glasul asistentului răsună din nou:

— Distanţa — 450.000 km!

Frînarea se făcea foarte lent, pentru a nu avea nici un efect asupra călătorilor. În clipa cînd asistentul anunţă că viteza s-a redus la zero, aparatele de navigaţie indicau că nava se găseşte exact în punctul „polul nord ceresc".

Arthur şi Giulio se întoarseră unul spre celălalt şi se priviră emoţionaţi.

— Să-i ducem şi pe ceilalţi în cabina de ieşire! spuse asistentul. Ar fi păcat să nu vadă şi ei minunea asta.

— Sînt cu totul de acord! răspunse profesorul. Anunţă-i să-şi pună costumele.

— Crezi că şi Cristina va putea veni?

— Asta depinde de micul Mark!

Giulio stabili prin televizor legătura cu ceilalţi. Îi găsi pe toţi patru în cabina Cristinei. Tocmai atunci Mark părea că o să adoarmă. Văzînd aceasta, asistentul nu mai îndrăzni să-i cheme cu glas tare, pentru a nu trezi copilul. Noroc că Raymonde îşi întoarse privirile spre televizor, unde îl zări pe Giulio. Îl întrebă prin gesturi ce doreşte. Pe aceeaşi cale, asistentul îi răspunse că Arthur ar dori să-i întîlnească pe toţi. Raymonde înclină capul în semn că a înţeles. Trebuia însă mai întîi să adoarmă copilul...

*

De cîteva secunde, uşa se deschisese larg, lăsînd aerul din cabina de ieşire să se piardă vijelios în vidul cosmic. În pragul uşii, îmbrăcaţi în costumele speciale de astronaut, cei şase vieţuitori de pe astronavă admirau în neştire cosmosul nesfîrşit.

Nava era în repaus faţă de Polară. În jurul ei, nesfîrşita pleiadă a stelelor, în frunte cu Polara şi cu cele două planete, se învîrtea pe nenumărate drumuri tainice.

Comunicarea între astronauţi se putea face numai prin radio. Lucrul acesta nu-l împiedica pe Bob să exclame plin de uimire:

— O lume ca în basme! Să stai în punctul nemişcat al cerului şi în jurul tău să vezi rotindu-se roiuri nesfîrşite de stele!

— Priveşte în jos, Bob! îi strigă asistentul nu mai puţin emoţionat.

Ochii ziaristului se plecară spre adîncul nesfîrşit. Oriîncotro privea, luceferi strălucitori împînzeau oceanul întunecat al cosmosului. La o depărtare de cîteva sute de milioane de kilometri, Polara îşi purta corpul gigantic şi strălucitor pe un drum fără sfîrşit în jurul polului ceresc.

— Polul nu coincide cu Polara? întrebă nedumerit doctorul.

— Nu! îi răspunse Arthur. Polara se află la o oarecare distanţă de pol, în jurul căruia se mişcă cu cei doi sateliţi ai săi.

Apoi profesorul se întoarse spre Giulio.

— Adu două micromotoare de propulsie!

Asistentul plecă îndată şi se întoarse foarte curînd, aducînd cele două minuscule motoare.

— Vii şi tu? îl întrebă pe profesor Giulio.

— Nu! Oferă micromotorul lui Bob.

— Asistentul se întoarse spre ziarist şi-l întrebă:

— Nu vrei să faci o mică excursie?

Bob rămase uimit. Nu știa ce vrea să zică asistentul.

— Ce excursie?

Atașează micromotorul acesta la priza costumului tău! îi spuse Giulio rizind.

Asistentul îl ajută pe Bob să-și fixeze micromotorul la costumul special de astronaut

— Acum, fii atent! transmise asistentul, în timp ce se întoarse cu spatele spre exterior. Fă și tu la fel!

Bob se supuse cu oarecare teamă.

— Apasă pe butonul cel verde! îi mai strigă asistentul.

Ziaristul apăsă. In trup simți un tremur ușor. Micromotorul intrase în funcțiune. Bob îl privi pe Giulio, așteptînd să mai primească vreo indicație. Dar, în aceeași clipă, îl și văzu pe asistent că se desprinde de corpul astronavei și se avîntă in largul cosmic.

Ingrozit de cele ce vedea, încercă să se întoarcă. Era prea tîrziu! Se simți împins, împotriva voinței lui, înspre exterior. Avu senzația că-l înghite abisul acela din jur. Picioarele i se desprinseră de podeaua astronavei și corpul și-l simți suspendat în gol. Micromotorul funcționa de zor, împingîndu-l cu spatele înainte, tot mai departe de astronavă. Pe Giulio nu-l mai zărea. Îi mai vedea doar pe cei rămași cum îi făceau semne, cum moartea pune stăpînire pe el. Scoase atunci un strigăt. Dar în aceeași clipă, lîngă el, apăru Giulio.

— Fricosule! îi strigă asistentul prin radio. Apasă butonul cel alb!

Mîna ziaristului căută cu înfrigurare butonul alb și-l apăsă cu toată nădejdea, de parcă ar fi vrut să găsească în el sprijinul ce-i lipsea. Motorașul cu reacție se opri. Dar viteza nu scăzuse, deși nu era prea mare, și Bob continuă să zboare în virtutea inerției.

— Giulio! strigă Bob. Unde mă duc? E înfiorător!

— N-ai nici o grijă! N-o să pățești nimic. Răsucește spre stînga maneta motorașului! îi mai comandă asistentul. Apasă apoi butonul albastru!

Ziaristul execută cu iuțeală toate comenzile. In sfîrșit simți că trupul i se răsucește, ajungînd cu spatele la astronavă. Era zăpăcit de lumina aștrilor care-i defilau nebunește prin fața ochilor. Avea sub el un cer de stele; deasupra-l, alt cer de stele.

— La loc maneta! răsună în difuzor vocea lui Giulio.

Bob încetă să mai răsucească maneta de comandă. Deodată se lovi cu spatele de ceva rezistent și se opri din mișcare. Cineva îl răsuci ușor și se trezi față în față cu asistentul. Așadar, Giulio fusese „stînca" de care se lovise.

— Ei, cum te simți, bravule astronaut? răsună glasul asistentului, care rîdea din inimă.

Bob nu răspunse. Cu teamă își roti privirile în jurul său. Se găsea în inima cosmosului, fără nici un sprijin. Își ridică ochii: acolo era tot vidul fără sfîrșit, iar, undeva, departe, se zărea o constelație strălucitoare. Pe urmă își lăsă capul în jos. Aceeași adîncime îngrozitoare i se deschise în fața privirilor. La o depărtare imensă, globul uriașului astru polar strălucea de-i lua vederile.

Era copleșit. Inima îi zvîcnea să-i spargă pieptul. Nu mai simțea nici o greutate în trup. Dar de ce asta? se întrebă el.

— Giulio! strigă el atunci. De ce nu ne atrage Polara?

— Ai vrea să te evaporezi în interiorul ei, la cele 8.000° Celsius cu care te-ar întîmpina ?

— Nu, nu asta te-am întrebat! Vreau să știu de ce nu mai simt gravitatea ?

— Motorașul este de vină, Bob. El distruge cîmpul gravific al Polarei... Dar văd că începi să cercetezi, în loc să te înfricoșezi! *Cum îți pare cosmosul ?*

— Sînt uluit! Îmi trece frica și acum nu mă mai satur. Privesc în orice parte și nu dau de nici un capăt!

Mirat și înveselit, Giulio îl văzu deodată pe ziarist cum se îndepărtează și prinse să facă adevărate acrobații cosmice. Cei de pe astronavă, care auziseră prin radio toată discuția dintre cei doi tineri, urmăreau și ei amuzați tumbele siderale descrise de Bob.

Cînd ziaristul simți că oxigenul i se sfîrșește îl anunță neliniștit pe Giulio.

Acesta îl sfătui :

— Deschide rezervorul al doilea!

Ziaristul simți îndată că oxigenul pătrunde iarăși în costum.

— Hei, Bob! auzi el în difuzor glasul profesorului. Nu crezi că-i destul ? Veniți înapoi!

Giulio și Bob arătau ca doi copii ce se jucau sub privirile celor rămași pe a tronavă. Giulio, ajuns primul lîngă astronavă, se pomeni în brațele lui Arthur. Apoi sosi și Bob. Între timp, Cristina plecase de lîngă dînșii, căci o chema mai tare odorul ei neprețuit. Raymonde o urmase. Ochii celor rămași erau îndreptați iarăși spre cosmos.

Din vîrful oiștei Carului Mic, cei patru bărbați dominau cu privirea și mintea infinitul...

28. DORINȚA ÎMPLINITĂ

De cînd astronava ajunsese la polul ceresc, fără a se mai îndepărta de Pămînt, zilele și nopțile ei erau acum aproape egale cu cele pămîntești. Lucrul acesta îl află și Bob. Știa și el că, de vreme ce viteza s-a redus la zero, timpul în astronavă curgea aproape la fel ca pe Pămînt.

Ziaristului îi mai rămăsese o dorință neîmplinită. În lunga lor călătorie, printre nenumărate stele, încă nu avusese fericirea să pună piciorul pe vreo planetă sau pe vreun alt corp ceresc. Pînă atunci le admirase numai din depărtare, dar asta nu putea să fie de ajuns nestăvilitei lui curiozități.

Într-una din zilele următoare, Bob îl întrebă pe asistent dacă n-ar fi posibilă o debarcare pe unul dintre sateliții naturali ai Stelei Polare.

— Să vorbesc întîi cu Arthur! răspunse asistentul.

— Aștept cu nerăbdare! Convinge-l cum știi mai bine!

Răspunsul profesorului nu întîrzie să sosească. După o oră de la discuția lui Bob cu Giulio, astronava se coborî pînă la 100 m deasupra suprafeței satelitului mai îndepărtat al Polarei. Ziaristul și asistentul aveau să descindă primii, tot cu ajutorul micromotoarelor de propulsie.

Descinderea pe suprafața planetei se făcu în cele mai bune condiții. În clipa cînd picioarele ziaristului atingeau terenul solid, simți că prin tot corpul îl trec valuri de fiori.

Rămase o clipă cu ochii ficşi şi cu mintea năucită. Aproape nu ştia ce să mai facă. I-ar fi venit să strige, să salte de bucurie. Îşi întoarse capul să-l vadă pe Giulio. Acesta îi făcea semne desperate să se apropie de el.

— De ce nu vorbeşti prin radio? îi transmise Bob.

Dar nu primi nici un răspuns. Făcu apoi primul pas: putea să meargă, fără să se slujească de motoraş. Simţea însă că ceva nu e ca şi pe Pămînt. Prea i se îngreunaseră picioarele şi trupul. „Trebuie că gravitatea aici e mai mare decît pe Pămînt" — gîndi el.

Ajuns lîngă asistent, auzi, în sfîrşit, răsunînd vocea acestuia în difuzorul radioului:

— Nu ţi-am putut vorbi fiindcă undele radiofonice nu se propagă aici decît de la distanţe mici. Ai auzit?

— Am auzit, dar nu prea înţeleg. Care-i cauza?

Mi se pare că planeta asta are un cîmp magnetic intens care tulbură aparatele.

Începură după aceea să privească în jurul lor. În faţa ochilor li se întindeau terenuri imense, presărate cu munţi înalţi neîmpăduriţi şi tăiaţi de văi adînci fără ape. Era o planetă fără viaţă pe ea — un pustiu cu desăvîrşire mort.

Un fapt le atrăgea însă atenţia. Suprafaţa planetei era deosebit de lucioasă, reflectînd cu putere razele de lumină venite de la Steaua Polară.

— De ce sclipeşte terenul ăsta aşa de tare? întrebă ziaristul nedumerit.

— Se pare că scoarţa planetei este constituită din roci cu mulţi silicaţi. Cred că am putea găsi cu uşurinţă aici şi cuarţul pămîntean... Ah!... Uite, Bob! îl chemă Giulio, în timp ce se apleca spre suprafaţa planetei.

Bob se aplecă la rîndu-i şi scoase o exclamaţie de uimire:

— Nisip!

Ar fi vrut să-şi scoată mîna din costumul special şi să şi-o afunde adînc în nisipul de pe jos. Ar fi simţit Pămîntul mai aproape de el.

Se mulţumi să răscolească doar de vreo două ori, cu mănuşa specială, prin nisipul ce nu mai fusese călcat vreodată de vreo fiinţă vie. Fără de veste, ziaristul şi asistentul se treziră într-un întuneric de nepătruns.

— Ce-i asta, Giulio? strigă Bob speriat.

— Pesemne a început o eclipsă, îi răspunse asistentul calm. Nu te speria!

Ziaristul se miră şi mai tare:

— Eclipsă?!

— Da, Bob! Celălalt satelit al Polarei se află acum între noi şi stea, astfel că deocamdată am intrat în umbra lui. Cred că asta o să dureze destul de puţin...

Nu-şi terminä vorba cînd locul pe care se aflau fu inundat de lumina astrului polar.

Atunci ziaristul rîse de teama ce-o avusese cu cîteva minute mai înainte. Asistentul îi explică:

— Faptul că noaptea şi ziua se lasă aici brusc, fără amurg şi, respectiv, fără crepuscul, aşa cum nu se întîmplă pe Pămînt, unde există atmosfera, mă face să cred că satelitul acesta este lipsit de orice urmă de aer.

Dar Giulio vorbea în zadar, căci Bob nu-l mai asculta de mult. Gîndurile ziaristului erau îndreptate spre o altă lume. Privea mereu pe jos, căutînd prin toate părţile să găsească lucruri pe care nu le mai văzuse vreodată. Acestea nu întîrziară să se arate. Un fapt i se păru însă mai *izbitor*: satelitul *Stelei Polare* era format din roci ce se întîlnesc şi pe pămînt.

— Giulio, strigă el, mă auzi?

— Da. Ce ţi-a venit?

— Spune-mi, *toate stelele din univers* sînt formate din aceleaşi elemente chimice?

— Cum ai descoperit-o şi pe asta?!

— *Mă* uitam la scoarţa satelitului ăsta. Nu sînt sigur, dar mi se pare că acest *univers este o societate* infinită, ai cărei membri se înrudesc foarte mult

— *Aşa se pare! răspunse* Giulio. Nu *există nici un indiciu* că în univers s-ar afla stele sau insule de materie care să fie altfel constituite *şi din alte elemente* decît din cele ştiute de om. Şi de altfel acest lucru este în conformitate cu ultimele date ale ştiinţei.

Chiar în clipa aceea, lîngă ei, sosiră şi ceilalţi membri ai echipajului:

— Peste tot, numai lecţii, Bob! spuse Cristina rîzînd. Ai să ajungi cel mai învăţat om din cosmos!

— Cu timpul, nu este exclus! răspunse zîmbind cu modestie ziaristul.

— *In orice* caz, tu rămîi cel mai grozav ziarist!

— Mulţumesc! Spune-mi mai bine ce face „idolul"? Cum se mai simte?

— *Din cînd în cînd mai* strigă. A învăţat să şi rîdă acum. La ora asta doarme liniştit, îl informă Cristina.

— Fiul cosmosului doarme! se înduioşă Raymonde zîmbind.

Şase oameni coborîseră dintr-o astronavă, venind de pe nespus de îndepărtatul Pămînt, şi contemplau acum lumile de pe suprafaţa unei planete din sistemul Stelei Polare.

Nici un pămîntean n-ar fi putut recunoaşte peisajul ceresc pe care îl vedeau ei de aici. Nu mai existau constelaţiile familiare. Stelele se închegau acum în alte constelaţii, care aşteptau să fie botezate cu alte nume. Trebuiau create un alt Car Mare şi un alt Car Mic. Soarele, dătător de viaţă pe Pămînt, de aici, pentru ochi şi telescoape, nu mai exista.

29. PE DRUMUL „MARELUI CERC"

Intorşi de pe planeta polară, membrii echipajului se închiseră din nou în trupul puternicei astronave.

Giulio, după ce îşi lepădă costumul incomod de protecţie cosmică, se îndreptă direct spre cabina de observaţii. Lucrul acesta îl făcea destul de des în ultima vreme, alegîndu-şi asemenea ocazii cînd nu-l mai putea deranja nimeni:

Ajuns în cabină, îşi roti privirile împrejur, căutînd parcă un lucru de seamă ascuns de multă vreme acolo. Apoi se îndreptă direct spre grupul electronic nr. 2 de recepţie şi înregistrare a mesajelor. Se aşeză comod pe scaunul de comandă, în faţa tabloului pe care se vedeau nenumărate ceasuri de bord, beculeţe de control şi tot felul de butoane şi rozete de comandă.

Rămase clipe în şir nemişcat, cu privirile fixate pe cine ştie ce punct din cabină. Ochii îi erau trişti şi gîndurile tulburi.

Intr-un tîrziu întinse mîna şi puse în funcţiune receptorul şi înregistratorul de mesaje. Un beculeţ roşu se aprinse curînd, vestindu-i că aparatul este gata pentru recepţie.

De undeva, din adîncul inimii lui, Giulio simţea că se ridică valul învolburat al unui dor fără margini. In toate clipele petrecute în ultima vreme singur, aici, în cabina de observaţii, Giulio era mistuit de acelaşi dor.

De la plecare, pe astronavă se scurseseră doar vreo doi ani, *în vreme ce pe Pămînt trecuseră, în acelaşi timp, mai bine de cinci* secole. Giulio ştia prea bine lucrul acesta; altceva îl frămînta însă de la o vreme încoace.

De cînd se hotărîseră să nu se mai întoarcă pe Pămînt, dăduseră uitării receptorul şi înregistratorul nr. 2, astfel că nici un mesaj terestru n-a mai fost recepţionat. Asistentul de altfel nici nu era sigur dacă fusese emis de pămînteni un asemenea mesaj. Totuşi, o dorinţă nestăpînită îl domina de la o vreme, aducîndu-l mereu lîngă agregatul nr. 2, pe care îl punea necontenit în stare de funcţionare, doar-doar o să mai audă măcar un singur semnal venit de pe Pămînt

Agregatul nr. 2 lucra pe benzile unor frecvenţe corespunzătoare staţiilor de emisie de pe Pămînt.

Aparatul funcţiona de multă vreme fără să arate ceva deosebit, decît diversele semnale parazite ce colindă la întîmplare prin cosmos. Aproape plictisit de atîta aşteptare zadarnică, Giulio se ridică, fiind gata să întrerupă recepţia. Aruncîndu-şi încă o dată privirile, aproape din întîmplare, spre tabloul de comandă, simţi că i se pune un nod în gît. Indicatorul de recepţie era aprins, semnalizînd „RECEPŢIE. CONTINUA PE 500 MHz". Asistentul rămase mut şi nemişcat, neîndrăznind nici să se aşeze. Inima începu să-i bată în piept ca înnebunită.

Un timp, din difuzoarele aparatului nu se auziră decît semnalele de acord ale necunoscutei staţii de emisie.

Giulio se aşeză totuşi. aşteptînd, într-o încordare supremă, desfăşurarea recepţiei. Şi iată că la cîteva minute după semnalele de acord, din puternicele difuzoare, o voce solemnă rosti în limba franceză:

„Vorbeşte Pămîntul! Vorbeşte Pămîntul! Transmitem universului *în zece limbi terestre, pe banda de 500 MHz...*"

Urmă o pauză în care Giulio simţi că-l sufocă emoţia. Glasul acela omenesc, venit din depărtarea nesfîrşită, îl lovise drept în inimă.

— Ce se întîmplă aici? răsună în cabină vocea lui Nielsen.

Giulio nici nu se întoarse măcar spre profesor, care intrase de cîteva clipe acolo şi prinsese ultimele cuvinte ale mesajului.

Nielsen se apropie încet şi şovăitor de pupitrul de comandă, aşezîndu-se şi el lîngă Giulio.

— Ce-a fost asta, Giulio? îşi repetă Nielsen întrebarea.

Dar Giulio nu mai auzea nimic, întreaga fiinţă fiindu-i concentrată asupra aparatelor.

Nielsen nu-şi terminase încă bine vorba, cînd glasul din difuzor se auzi iarăşi:

„Mesaj către toate astronavele şi expediţiile noastre din cosmos. Postul mondial de radioemisie şi televiziune vă felicită călduros cu prilejul împlinirii a unui deceniu de la începutul Erei Comunismului Mondial şi de la instaurarea păcii eterne pe Pămînt. Vă trimitem un salut din inimă, vouă, exploratorilor îndrăzneţi ai cosmosului, şi vă urăm reuşită deplină în misiunile voastre.

Omenirea întreagă, scăpată pentru vecie de sălbatica, inumana orînduire a capitalismului, îşi îndreaptă cu dragoste gîndul spre voi, pionierii lumilor siderale.

Astronavele voastre, care au atins viteze uluitoare şi v-au ajutat să îndepliniţi misiuni grandioase, constituie mîndria tuturor popoarelor care astăzi sînt înfrăţite sub steagul aceluiaşi ţel.

Ştim prea bine că şi voi, viteji astronavigatori, v-aţi pus talentul, eforturile şi mintea în slujba omului nou, eliberat definitiv din împilarea multimilenară.

Cu toţii aşteptăm vremea cînd în urma titanicei voastre munci, dusă pînă la sacrificiu, cosmosul va fi învins de om, cînd genunile universului nu vor mai înspăiminta pe nimeni. Datorită vouă, Pămîntul se va putea înfrăţi cu celelalte lumi de fiinţe raţionale, despre care ştim astăzi atît de puţin.

Dragi prieteni îndepărtaţi, dăm acum cuvîntul Preşedintelui Lumii.

Mesajul său va fi transmis pe Calea Marelui Cerc după codul «Sirius». Numele de Marele Cerc a fost dat, în cinstea ilustrului savant şi visător Efremov, sistemului de lumi cosmice locuite de fiinţe raţionale. Trecem pe frecvenţa de 1.000 MHz. Deschideţi descifratoarele automate de cod..."

Receptorul de mesaje al astronavei trecu şi el în mod automat pe frecvenţa de 1.000 MHz. Dar lucrul acesta nu mai ajuta la nimic, deoarece lipsa descifratorului automat, de care Arthur şi Giulio habar n-aveau ce era, făcea imposibilă dezlegarea semnalelor codificate ce se auzeau în difuzoare şi care răspîndeau lumilor astrale discursul aceluia pe care crainicul pămîntean îl numise „Preşedintele Lumii".

Asistentul, palid la faţă şi cu privirile întunecate, întinse încet mîna şi întrerupse recepţia. Apoi se întoarse spre profesor. Acesta era atît de tulburat, încît nu mai scoase nici o vorbă. Cu mîna dreaptă mîngîia, în mod mecanic, pupitrul de comandă, ţinîndu-şi ochii pe jumătate închişi. Tîrziu de tot, ca trezit dintr-un somn letargic, spuse mai mult pentru sine:

— Mesajul lor, trimis acum cîteva secole, ne-a ajuns nouă abia astăzi, aducîndu-ne veşti pe care acolo numai istoria le mai pomeneşte... Straniu !...

Tăcu iarăşi, continuînd să privească în gol.

Deodată Giulio îl smulse din reverie:

— Spune-mi, Arthur, tu înţelegi ceva? Am visat sau totul a fost aievea?... Dacă acest mesaj vine de la ei, de la oamenii rămaşi acolo, el trebuie să fi plecat la mai puţin de 30 de ani după decolarea noastră. E posibil oare ca lumea să se fi transformat aşa de mult? Să fie oare adevărat că omenirea şi-a instaurat o nouă rînduială şi că pe Pămînt domneşte pacea eternă? Nu, nu cred, ar fi prea trist pentru noi şi prea frumos pentru ei, cei rămaşi!...

O amintire dureroasă aproape îi tăie glasul. Se opri şi continua să-l privească fix pe Nielsen. Profesorul, părînd că nici n-a auzit vorbele asistentului, spuse în şoaptă:

— *E tulburător, atît de tulburător, încît nu mă mai regăsesc...* De-ar fi venit mesajul acesta mai devreme!... Acum, însă, știu eu...? Ce mai putem face? Și-apoi, ei, contemporanii noștri, s-au stins de mult... Totuși, nu știu de ce, eu nu pot crede că e adevărat tot ce-am auzit!...

— Ai innebunit, Arthur! izbucni Giulio, miniat peste măsură. Cum poți tu să concepi că un mesaj ca acesta este fals și mincinos!? Eu îl cred, *inima îmi spune să fac* așa și mă sfîșie durerea! Tu crede ce-ți place, dar nu mă sili să-mi mint și eu inima!

Infruntat cu atîta putere de asistentul său (lucru cu totul ieșit din comun), Nielsen rămase descumpănit. Cînd se mai calmă răspunse:

— Giulio, te înțeleg, dar spune-mi dacă acuma, după atîta trudă și sacrificiu, trebuie să lăsăm totul baltă și să ne întoarcem, numai fiindcă ne-a tulburat mesajul omenesc?! De cînd a fost emis acest mesaj, omenirea a îmbătrînit cu secole. Eu sînt sceptic și nu pot crede că totul s-a sfîrșit cu bine, chiar dacă, așa cum am auzit, pe Pămînt s-a instaurat pacea eternă și a fost măturat capitalismul. Comuniștii ar fi trebuit să săvîrșească un miracol, să transforme *omul în mod radical*, să-l ridice pe o treaptă morală cu totul superioară, pentru ca Pămîntul să poată deveni o singură familie...

— Dar dacă acest miracol, cum spui tu, a fost săvîrșit? Dar dacă oamenii și-au durat cu bucurie noua rînduială, ștergînd de pe fața Pămîntului cioclii și bestiile de teapa acelora care au vrut să arunce globul în aer!? Chiar și atunci trebuie să respingem apelul pămîntenilor?

După cîteva clipe de cumpănă, Nielsen răspunse:

— S-ar putea să ai dreptate. Dar, Giulio, te rog amintește-ți unde sîntem și cînd am putea noi ajunge iarăși pe Pămînt? Ești tu sigur că vei găsi acolo numai armonie? Și apoi, gîndește-te, de ne-am întoarce, noi, oamenii veacului al XX-lea, ce-am face acolo? Sau cum ne-ar întîmpina ei? Vor putea ei înțelege de ce am plecat?

Giulio se simțea rău; capul îi vuia și nu mai știa ce să spună. *Nu avea nici un argument să-l contrazică* pe *Nielsen. Crescut* în sînul aceleiași societăți, ca și profesorul, concepțiile lui nu erau departe de ale lui Nielsen. Numai că elanul unei tinereți ce-și cerea dreptul la viață îl îndemnase pentru o clipă să-l înfrunte pe Arthur, să-i ceară, aproape direct, să se întoarcă iarăși pe Pămîntul iuminat de-o nouă viață.

Cuvintele lui Arthur îi tăiară însă tot avîntul. In fond, gîndea *acum și el, pentru ce să doresc așa de mult întoarcerea? De va* fi s-o facem, asta să se întîmple abia după ce vom birui și noi, măcar într-o măsură neînsemnată, neprietenosul hău din jurul astronavei.

In sufletul lui rămăsese totuși cu convingerea că drumul lor de acum era un sacrificiu închinat științei, fără să poată însă comunica omenirii roadele extraordinarei lor călătorii.

— *Arthur, spuse deodată Giulio, accept să merg cu tine, fiindcă* nu te pot părăsi. Dar să știi că nu sînt convins de ce-ai spus.

— Giulio, răspunse Arthur, cînd îți vei reveni îmi vei da dreptate...

Felul însă în care vorbea profesorul era neobișnuit. Pe măsură ce trecea vremea, vorbele lui erau tot mai nesigure.

Totuși, continuă:

— Nu-mi pot schimba hotărîrea, prietene drag, nu pot accepta, în numele dorului de Pămînt, să las totul baltă și să mă întorc, după

ce am atins lumile acestea. Dacă va fi să alegem un loc de odihnă, unde să rămînem definitiv, acela va fi o lume pe care o vom găsi în largul cosmosului...

Pe Pămînt nu ştiu dacă am mai putea ajunge, chiar să vrem, o ştii şi tu de altfel. Patria noastră e acum aici. şi o ducem cu noi... Iar oamenilor le vom trimite pe calea undelor tot ce vom descoperi, dar nu acum. E tot ce mai pot accepta. Un lucru te mai rog. Amînă pentru mai tîrziu şi nu le spune încă celorlalţi ce s-a intimplat. Mai rămîi aici?

— Mai rămîn.

— Atunci, la revedere!

Profesorul ieşi grăbit, fără să mai privească spre Giulio. Acesta rămase cu inima strînsă de tristeţe.

Încet-încet îşi regăsi şi el puterile, învingîndu-şi starea de amorţeală ce-l cuprinsese. Ajunse, curînd, să-şi dea seama că e zadarnică tristeţea lui. In definitiv, lumea la care ar fi dorit el să se întoarcă era cenuşă de multă vreme. Atunci la ce bun să renunţe la grandioasa lor călătorie?

De aici, din apropierea Polarei, vor începe un nou drum de explorare a lumilor cosmice, şi dacă o dată se vor opri pe vreuna dintre ele, acolo vor duce cu ei solia de înfrăţire cu Pămîntul atît de îndepărtat. Şi poate vor rămîne acolo pentru totdeauna!...

Mai privi o dată agregatul nr. 2 şi scoase un oftat uşor. Era poate un semn de regret, dar şi de uşurare. Apoi se îndreptă spre uşă şi ieşi...

*

O dorinţă nestăpînită îl aduse iarăşi pe Giulio în cabina de observaţii, de îndată ce termină masa de seară. Simţea din nou nevoia să petreacă în singurătate cîteva clipe.

Ajuns lîngă agregatul nr. 2, îl puse din nou în funcţiune. Cînd aparatul începu să fie gata pentru recepţie, din difuzoare se auzi un glas care pe Giulio îl făcu să înmărmurească. Ceea ce auzea el acum era de necrezut! Vocea gravă, necunoscută, continua imperturbabilă:

„...Dragi prieteni îndepărtaţi, aţi ascultat cuvîntul Preşedintelui Lumii. Mesajul său a fost transmis pe Calea Marelui Cerc, după codul «Sirius»".

O pauză scurtă curmă transmisia, care, curînd, continuă:

„Sînt Pămînt-100. Transmit pe banda de 500 şi 1.000 MHz. Mă aflu pe planeta 1 a Polarei. Trec pe recepţie!..."

Pentru cîteva clipe, Giulio simţi că înnebuneşte. O ceaţă deasă i se aşternu pe ochi şi nu mai ştia ce să facă. Cînd se reculese încercă să înţeleagă ce se petrece în jurul său. Işi muşcă buzele şi, simţind o durere acută, îşi dădu seama că e treaz şi nu visează.

Fragmentul de mesaj pe care îl auzise de astă dată nu putea fi altceva decît sfîrşitul aceluia început înainte de plecarea sa la masă. Pe Giulio însă, ceea ce îl năucise complet era sfîrşitul mesajului. Ce însemna indicativul „Pămînt-100" şi, mai ales, de unde pînă unde putea cineva să transmită de pe planeta 1 a Polarei, în apropierea căreia tocmai se afla astronava atunci?

Giulio se afla înaintea unei enigme de nedezlegat. Tulburat, asistentul îl chemă pe Arthur.

Profesorul intră ca o vijelie şi nu se opri decît lîngă asistent.

— Ce-i cu tine, Giulio? De ce m-ai chemat? Aproape m-am speriat. Dar de ce arăţi în halul acesta?

— Arthur, e ceva nemaipomenit. Sînt complet năucit. Am să dau drumul bandei care a înregistrat mesajul pe care l-am ascultat adineauri... Ascultă şi tu!...

Banda de înregistrare începu să se desfăşoare încet, în timp ce din difuzoare răsună din nou glasul acelui misterios „Pămînt-100".

Cînd mesajul se sfîrşi, profesorul se ridică cît era de lung şi îşi cuprinse faţa în palme. Giulio aştepta nerăbdător părerea maestrului său. Acesta, după un lung timp de gîndire, se decise să spună:

— Dragă Giulio, nu cred că e posibil ca pe planeta din apropierea noastră să mai existe vreo fiinţă omenească...

— Dar atunci cine a emis acel mesaj?

— Aici e cheia! Şi cred că acum încep să înţeleg. Mare prostie am făcut. Avem pe astronavă tot felul de aparate de reperaj şi totuşi nu le-am folosit încă...

Un fulger trecu prin mintea asistentului; faţa începu să i se lumineze şi, aproape zîmbind, spuse:

— Răspund pe banda de 500 MHz!

— De acord!

Giulio sări la emiţătorul de mesaje şi transmise următorul text:

„Recepţionat mesajul. Trecem pe recepţie".

Nu trecu mult şi în difuzoare se auzi din nou:

„Cine sînteţi? Transmiteţi pe banda de 1.000 MHz. Trec pe recepţie!..."

— Asta-i culmea! strigă Giulio uluit.

— Aşteaptă! răspunse Arthur mai calm. Trimite numele şi treci din nou pe recepţie.

Giulio transmise:

„Aici e «Vulturul». Trecem pe recepţie!..."

Peste cîteva clipe, în cabină răsună următoarea frază:

„Aici Pămînt-100. Transmit de pe planeta 1 a Polarei. Mulţumesc, «Vulturule». Emisiunea mea încetează. Transmit Pămîntului un «adio»!..."

Cînd în cabină se lăsă iarăşi tăcere, profesorul surîse cu înţeles şi se întoarse spre asistent:

— Dragul meu, oricît ar fi de necrezut, dar ipoteza mea cred că se va adeveri în curînd. Începem explorarea planetei...

— Arthur, glumeşti? Spuneai că nu poate exista nimeni şi acum începem explorarea?

— Nu bănuieşti adevăratul motiv?

— Nu.

— Oh, tinere astronaut! Te-ai înflăcărat prea mult pentru un mesaj şi acum, cînd ai în faţă ceva şi mai teribil, întrebi de ce să facem explorarea planetei!

— Cerule! strigă asistentul. Asta trebuie să fie! Haide, să nu mai pierdem o clipă. Ard ca pe jeratic!

— Aha! Atunci, la aparate şi... la drum!

Căutarea lui Nielsen şi a lui Giulio nu se dovedi în zadar. Undeva. în sudul planetei, pe partea întunecată a ei, dădură peste locul mult căutat. Astronava descinse exact pe locul cu pricina şi cei doi astronauţi ieşiră afară.

Faruri puternice îşi îndreptară lumina spre un punct pe care îl semnalizaseră aparatele de reperaj de pe astronavă.

Nu peste multă vreme, Giulio și Arthur erau martorii unei privelişti unice.

In faţa lor, înțepenită pe suprafața planetei, se afla una dintre rachetele fotonice teleghidate pămîntene, al căror proiect îl elaboraseră pe vremuri rușii. Tipul acesta de rachete, care putea atinge viteze foarte apropiate de viteza luminii, nu era destinat zborurilor cu oameni, ci numai unor scopuri de explorare prin radio. Rachetele acestea dispuneau numai de atîta combustibil încît să accelereze pînă la o viteză uriașă. După ce se apropiau de locul destinat explorării, *începeau să frîneze, coborau liniștit, și cu asta zborul lor* lua sfîrșit. Doar aparatele de pe ele mai continuau să culeagă informații și să le trimită Pămîntului.

Prin radioul costumului, Giulio spuse:

— Stranie întîlnire! Ne-au întrecut, deși au pornit după noi!...

— Este explicabil, răspunse Arthur. Pe cînd noi am străbătut cea mai mare parte din drum cu viteze medii, aceste rachete au zburat necontenit cu viteza lor maximă. Astfel au izbutit ele să ajungă înaintea noastră aici, deși au fost lansate cu ani în urma noastră.

— Ce-o fi însemnînd însă indicativul „Pămînt-100"? Bănuiesc că au fost lansate cel puțin 100 de rachete asemănătoare...

— Intocmai. Prea mare ar fi fost coincidența întîlnirii noastre pe această planetă. Sînt sigur că în momentul acesta alte zeci, dacă nu chiar sute, de corpuri cerești adăpostesc asemenea mesageri tereștri.

— Așadar, aici era faimosul „Pămînt-100", spuse Giulio visător. După ce a adus mesajul aniversării, l-a răspîndit în cosmos la intervale regulate, pînă cînd cineva i-a răspuns, și atunci emisiunea lui a încetat...

— Ipoteza ta trebuie să fie exactă!

După o pauză, Arthur continuă:

— Toate acestea mă fac să mă gîndesc cu admirație și emoție la acei pămînteni... Da, da... Ideea aceasta a Marelui Cerc nu-i de loc lipsită de grandoare!

Apoi, de parcă ar fi vrut să schimbe discuția, profesorul spuse:

— *Acum să ne desfătăm un timp pătrunzînd în acest* „Pămînt-100", unde vom mai putea admira dovada victoriei repurtate de acei excepționali savanți...

— Acum crezi mesajul, spune, acum crezi? răsună în casca lui *Arthur vocea asistentului, în care puteai ghici ușor tremurul unei* nestăpînite bucurii..

— Il cred, iubite Giulio, dar părerile mele nu mi le schimb. Hotărîrea mea rămîne aceeași: după ce studiem racheta, drumul nostru va fi îndreptat înainte!

Giulio nu răspunse. Era prea ocupat de gîndul rachetei, prea cuprins de dorul după ceva venit de pe Pămînt...

In rachetă, care se dovedi că este fabricată de sovietici, găsiră întreaga stație de radioemisie și recepție, de o perfecțiune uimitoare. Ceea ce îi bucura însă cel mai mult pe astronauți fu găsirea descifratorului automat de mesaje. Demontară în scurtă vreme totul și transportară aparatele pe astronavă. Apoi, luîndu-și un ultim rămas bun de la restul rachetei, astronava se avîntă în golul nesfîrșit...

(Sfîrșitul în nr. viitor)

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandiher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyllu
progressivefan3
car_deva
coolio
fractalus
panionios
nld68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala!)

APARE DE TREI ORI PE LUNA - PREȚUL 1 LEU